

Slovo na Velký pátek 14. 4. 2006 při pašijové pobožnosti od 17 hod. Krč

Pašije podle evangelisty Lukáše (L 21,37 – 22,23. 22,31-23,56)

Písňe: 20, 243, 322, 325, 247

Velký pátek je nejsmutnější den celého církevního roku. To, co se tehdy odehrálo v Jeruzalémě a za jeho branami, je tím nejdůležitějším pro náš život, pro naši věčnost. Dnešní den si připomínáme utrpení, opuštěnost a smrt svého Pána. On trpěl – tělesně i duševně - abychom my mohli šťastně žít. Při čtení pašijí procházíme v duchu celou tu bolestnou cestu posledních hodin Ježíšova pozemského života. Není třeba k tomu mnoho dodávat. Přesto mi dovoluňte povšimnout si spolu s vámi trochu blíže apoštola Petra, jedné z postav pašijových událostí, který byl často mluvčí Ježíšových žáků (učedníků).

Drsný rybář Šimon středního věku (určitě starší než Ježíš), fyzicky zdatný, odvážný, povahově prudký, někdy neuvážený ve slovech i činech, přeraktivní, se sklonem k extrémům, ale schopný nadchnout se, „zahořet“. Ano, Šimon Petr – racionální tvrdý muž zahořel láskou k Ježíšovi. Je plný oddanosti a citu k němu a chce mu to dát najevo, musí to nějak vyjádřit – a tak zase používá silná slova: „Pane, s tebou jsem hotov (jsem připraven) jít i do vězení a na smrt!“ (L 22,33).

(Řekli jste něco takového někomu? Máte takového člověka, kvůli kterému a s nímž byste šli i na smrt?) Petrovo odhodlání bylo veliké, jeho láska k Ježíšovi byla skutečně veliká, když měl svého Učitele a Pána blízko, vedle sebe, když se o něj mohl opřít, hledět mu do očí, když mu mohl Ježíš v tísní pevně stisknout dlaň... Ale co až na Petra dolehne únava, slabost, obavy, strach – co až uvidí svého milovaného Mistra zatčeného, spoutaného, bezmocného?

Ježíš předem ví, jak se Petr zachová, proto mu na jeho nadšená, velikášská slova smutně odpovídá: „Pravím ti, dřív než kohout zakokrhá, ty už třikrát zapřeš, že mne znáš.“ (L 22,34) Nemusíš jít se mnou do vězení, nemusíš se mnou umírat v nesnesitelném utrpení na kříži, stačí, aby ses ke mně přiznal, přihlásil, když nastanou těžkosti, komplikace, když o mně budou lidé mluvit s pohrdáním, s posměchem, když se tobě budou vysmívat... To už není jen o Petrovi, to je o každém – o každé z nás!

Pán Ježíš řekl apoštolu Petrovi: „Satan si vyžádal, aby vás směl tříbit“ (L 22,31). Použití sloveso tříbit nebo zkoušet mívá často smysl „usilovat, aby se někdo vzdal“. Jak je to výstižné! Ten zlý, ďábel usiloval o to, aby to učedníci s Ježíšem vzdali – u Jidáše se mu to povedlo. U Petra se v čase těžké zkoušky objevuje zakolísání, dočasné zklamání, zapření, ale následující lítost, slzy, upřímné pokání jej očisťují a mění. Proměňují chvástajícího se a přitom zbabělého Šimona ve mnohem

tiššího, pokornějšího, ale statečného Petra. V té noci zkoušky, v té temnotě zrady a zla si vlastně Petr vybojoval svou víru, svou hlubokou, trvalou lásku k Ježíšovi. Ke skutečné lásce patří odvaha – odvaha stát při druhém, i když zrovna není obdivován a chválen, i když má momentálně problém. Petr vnitřně zápasil, plakal, pral se s tím, a vybojoval odvahu přiznat se k Ježíšovi, stát pod jeho křížem s ostatními učedníky, s Marií a dalšími ženami.

Pod křížem, u Ježíšových zohavených nohou to byl jen malý hlouček jeho přátel. Oproti tomu velkému množství křičících, posmívajících se nebo lhostejně přihlížejících lidí. Petr už věděl, na jaké straně stojí. Kam se řadíme a zařadíme my? K těm několika málo věrným, kteří to s Ježíšem nevzdali a nevzdají, nebo k davům těch, kteří Kristovu smrt nepochopili a odsoudili? Věřím, že patříme k tomu malému hloučku následovníků, jinak bychom zde dnes nebyli, jinak byste do sboru dnes nepřišli. Tiše stojíme pod křížem a naše rty i srdce vyznávají: Jistě to byl Boží Syn. Jistě to je Boží Syn!
Amen.

(Jindřiška Buttová, 14.4.2006 Praha 4 –Křč)